

додето да се нахраня. После ме повика да вървя съ него. Веднага станахъ и тръгнахъ. Чудѣхъ се, че отиваме къмъ палатката на бѣлитѣ, но не се уплашихъ, защото си мислѣхъ, че иска да ми покаже тамъ нѣщо интересно.

Заедно влѣзохме въ палатката. Тамъ имаше много чудни нѣща, каквито виждахъ за пръвъ пѣтъ въ живота си, но най ме очудиха многото бутилки съ „огнена вода.“ Кой знае колко сж пили, че цѣлата палатка миришеше. Петъ шестъ души европейци, въоръжени съ пушки, саби и револвери, стояха всрѣдъ разпрѣснатитѣ вещи и говорѣха, махайки съ ржце. Навѣрно, бѣха си сръбнали не малко отъ „огнената водица,“ която толкова харесаха нашитѣ мъже.

Когато влѣзохме въ палатката, тѣ се обърнаха къмъ насъ и ни попитаха, какво искаме. Баща ми пошепна нѣколко думи на единъ негъръ, облѣченъ по европейски, но който говорѣше на нашъ езикъ. Черниятъ ме изгледа внимателно, а после преведе бащинитѣ ми думи на началника на бѣлитѣ. Тоя началникъ, грозенъ и гърбавъ, който цѣлъ миришеше на ракия, приближи до мене, започна да ме оглежда, да ме пипа, караше ме да вдигамъ ржцетѣ си, да тичамъ и да скачамъ, прегледа внимателно зжбитѣ ми. Азъ и не подозирахъ, защо върши всичко това, но ме бѣше страхъ да се противя.

Следъ прегледа той каза нѣщо на преводача и последниятъ пакъ заговори съ баща ми шепнешкомъ. Тѣ като че спазаряваха нѣщо. Най-после преводачътъ отиде въ другия жгълъ на палатката и донесе оттамъ пушка, чувалче съ барутъ и бутилка съ огнена вода. Очитѣ на баща ми свѣтнаха отъ радостъ. Пазарлъкътъ бѣше направенъ и той лакомо грабна съкровищата.